

Predavanje Pokretu mladih: O istini

Lyndon LaRouche održao je 28. lipnja govor članovima LaRouche-evog Pokreta mladih (LYM) u Berlinu.

O istini. *Nur die Wahrheit*

Sposobnost razmišljanja i privrženost djelotvornoj koncepciji istine spadaju u međusobno ovisne koncepcije. Ako niste privrženi istini onda niste u stanju stvarno misliti.

Razmotrimo slučaj istine. Ako vjerujete u euklidsku geometriju niste u stanju razaznati istinu. Euklidska geometrija je prijevara. Razvila se iz sofizma po prilici pola stoljeća nakon Platonove smrti. Sva važna građa u Euklidovih *13 knjiga Elemenata* osim nekoliko manje važnih stvari, koje ustvari nisu bitne, bila je već dio ranijih otkrića, više od 50 godina prije nego što ih je Euklid tobože napisao. No razlika je što je Euklid izvršio čin prevare, dok su originalna otkrića nastala na osnovi koju zovemo Sferna geometrija, čije tipične primjere vidimo u radovima Pitagorejaca i Platona i drugih. Euklid je skovao sasvim lažnu pretpostavku. Mogli bismo to zvati koncepcija svemira prema babilonskim trgovcima nekretnina: umni sklop ravne Zemlje. U mislima im je uvijek ravna Zemlja. Stoga, ako vjerujete u postojanje samoočitih elemenata u svemiru koje možete pretpostaviti bez ikakvog dokaza jer, kažete da su samoočiti, a oni se svi pokažu kao koncepcija geometrije ravne Zemlje trgovca nekretnina, onda ne govorite istinu. Govorite naime, da je nešto istina za što istovremeno tvrdite da nema dokaza. To nešto je tobože samoočito.

Vidjet ćete da će većina sustavnih lažljivaca onih koji nastoje biti sistematski nasuprot samoproizvoljnih lažljivaca, jer svi sustavni lažljivci temelje svoj sustav na pretpostavkama. „Nije li istina ...“ „Slažemo li se da je istina?“- [tvrdnje bez dokaza]

Kad to ode do krajnosti onda se zove sofizam (sofisterija=skup sofizama) gdje više nema nikakve čvrste koncepcije istine, kao što Euklid propisuje, te jednostavno kažete „Da, ali svi moji prijatelji kažu ... Ljudi koje cijenim, kažu ... Sav tisak se izgleda slaže ... Sve što vidim u vijestima (u Dnevniku) slaže se ... No ovo nije slično euklidskoj geometriji, koja je nepromjenljiva, s nepromjenljivim sklopom pretpostavki za sva vremena, nego radije nešto što stvarate 'u letu'. To se zove stvarno napredna sofisterija. Euklid je samo jedan uzorak sofisterije.

No ekstremniji oblik sofisterije je potekao iz Atene—zove se demokracija. Naime, demokracija je ime oblika sustavnog žučljivog laganja. Kažete, „Pa većina mora biti u pravu. Ne povodimo se za istinom, već jesu li naša gledišta dosljedna, ili prihvatljiva većini oko nas? Ili većini skupine kojoj pripadamo. Ili kliki kojoj pripadamo. Ili stranci kojoj pripadamo“. Prema tome mišljenje većine ili prividne, koju većina prihvaća ili podnosi, ili najjači glas ili slično, ili oni koji navise reže, ili tip s najviše para—to postaje norma istinitosti, a to je oblik laži.

Laganje nije dobro za vaše zdravlje

Problem leži u tome što laganje nije zdravo za osobu, za onog koji laže. Ono naime razara umne sposobnosti. Uništava u vama ono po čemu se razlikujete od majmuna, pa počinjete onda majmunisati okolo sa svoji(o)m susjedom, jer više nemate mjerila istinitosti. Više niste istinski ljudsko biće. Rodili ste se kao ljudsko biće, no vaša ljudska svojstva ste odbacili, prodali ste ih ili zamijenili za sličice sportaša. Sad više niste u stanju otkriti istinu. Uništili ste, naime, sposobnost koja je bitna, veoma osjetljivu sposobnost, bitnu u otkrivanju istine.

To je onda problem. Problem društva. Problem mladih ljudi i njihova odnosa prema ovom našem društvu. Možete

odmah pretpostaviti da gornjih 20% po primanjima i bebi bumeri stalno lažu, jer ništa drugo ne znaju. Jer su u potpuno sofisticirano društvo.

Što je gornjih 20%? U Njemačkoj kao i Sjedinjenim Državama, ili još gore u Francuskoj—još je ozbiljniji oblik u Francuskoj, jer ona imo više policajaca koji to sprovode, imaju više policije nego ljudi. Tamo policiju ne možete ubrojiti među ljude.

[Gornjih 20% u Hrvatskoj su političari, policajci, 'tajkuni', viši državni službenici koji imaju 'moć nad pukom', krojiti mu sudbinu. Uz regularne bebi bumere mi imamo i opasniju sortu grubijanskih sofista odgojenih u 'partijskim' i 'antifašističkim' školama. Oni čak i kad nisu među gornjih 20% po primanjima tamo spadaju po svom osjećaju moći nad drugim 'klero-fašističkim' pukom.]

Pokoljenje bebi bumera imalo je svoje temelje u sofistiju. Pa tako, mi [stariji] vratili smo se iz [2. svjetskog] rata. Pobjedili smo fašizam. Pobjedili smo ga pod utjecajem ideja [Franklina] Roosevelta, no naglo smo skrenuli u suprotni smjer. Sad prihvaćamo fašistički program i kažemo fašizam nije bio tako loš. Nije fašizam taj koji je bio loš, bio je to Hitler. Hitler je bio loš i mi smo ga se otarasili. Sad se možemo vratiti fašizmu. I tako su učinili!

No poanta je da nas ranije rođene, koji smo bili odrasli za vrijeme rata, nisu stvarno mogli u to uvjeriti. Mi nismo mogli iskreno lagati. Ljudi bi govorili, „Jest, ja slijedim liniju, nemojte me uvlačiti u ovo, nemojte me uključiti, ne želim neprilike.“ No nisu stvarno u to vjerovali. Još uvijek su vjerovali u tehnički napredak. Vjerovali su u gradnju kuća i stanova, vjerovali su u poboljšanje dohotka, u bolje zdravlje, bolje zajednice, sve te stvari. To je bila odlika mog pokoljenja. Oni su vjerovali u to. Stoga, iako bi zdušno lagali, jer su bili u strahu od desničara, ili se bojali FBIa, kao što se govorilo u SADu, povukli su crtu do koje bi lagali. Nisu lagali do kraja. Zbog toga ljudi koji su vladali društvom rekli su: „U

redu, ispraviti ćemo to. Dajte nam jedno pokoljenje. Ispraviti ćemo to. Uzeti ćemo pod okrilje sve ljude koji bi mogli biti gornji sloj, dio gornjeg sloja društva i početi ćemo s njima od djetinjstva, od dana kad se rode.“ „Ovaj će vjerojatno ići na sveučilište, postat će vjerojatno važna utjecajna osoba. Ovog pak možemo baciti na smeće, ako ne uspije, no ako postigne rezultate prema našim očekivanjima, ići će na sveučilište i s vremenom za oko 30 godina bit će dio utjecajnog sloja. Bit će ili sveučilišni profesor, ili političar, ili stručnjak iz stanovitog područja. Bit će među gornjih 20% u zemlji po obiteljskim primanjima.

Isto se dogodilo u Njemačkoj. Isto i u Francuskoj, u stanovitom smislu i u Italiji, jer Italija je ipak različitija, stanovništvo je tamo nestabilnije.

Ishod svega toga bio je da ste imali pokoljenje koje je sazrelo oko 1968., pa tako treba baciti pogled na te šezdesetosmaše! Oni jesu protestirali [i protiv nepravdi], no glavna odlika šezdesetosmaša kao pokoljenja, u Berlinu ili drugdje, bili su ljudi i nemoralni. Zašto su bili ljudi i nemoralni? Zato jer su bili tako odgojeni i školovani, pažljivo odabrani pri svom školovanju i kulturnim utjecajima na njih, da postanu svinje. Prave svinje u pravom smislu te riječi.

Što su govorili? Rekli su, „Društvo je pokvareno. Mi imamo vlastito mišljenje, i želimo ga izraziti. Ne volimo radničke kute. Ne volimo seljake, zemljoradnike. Ne volimo nositi odjeću. Želimo pušiti ovo, ili sisati ono, i sve to“. I to je postala norma pokoljenja.

To pokoljenje pripadalo je sloju gornjih 20%, odgajali su ga, smišljeno, pod utjecajem na primjer čitave rokenrol scene. Rokenrol koncerti, rock glazba, i slično. Sve je to dio toga. Dio degeneracije! Sustavne degeneracije čitave generacije. Zove se **de** generacija. [Igra riječi:] Znači, pokoljenje mojih djedova [*djedovi onih koji su odrasli i borili se u 2. svjetskom ratu*] bila je **a** generacija, očeva pokoljenje bilo je **be** generacija, mi smo bili ratno

pokoljenje, mi smo vidjeli svijet [*u engleskom je isti izgovor za riječ vidjeti (see) kao i za slovo ce*]. Zvali su nas (oni koji su vidjeli, ili) **ce** generacija. Zatim smo mi imali djecu, **de** generaciju. I dogodilo se da ste imali ljude koji su pripadali onima koji nose radničke kute, seljake-zemljoradnike, glavni oslonac društva, donjih 80% po primanjima ili društvenom utjecaju, i njih se sve više i više brisalo iz slike. Kao što vidite danas, naročito nakon 1971. – 1975. U biti izbrisani sa slike. A gornjih 20%, umreženih, zlatna generacija—ili zlatna **de** generacija—preuzela je društvo, naročito nakon 1985., 1987., naročito nakon 1990., došli su na vodeće položaje. Clintonova izborna pobjeda podudara se s tim. To je putokaz—pogledajte samo kako je sve išlo u tom razdoblju, od 1986. do 1994., to je po prilici vrijeme kad je takozvana bebi bumer generacija došla na vodeće položaje.

De-generacija preuzima vlast

Recite, koja je odlika bebi bumer pokoljenja? Oni su lagali cijelo vrijeme. Bili su sofisti a uzor su im bile dvije stvari. Prvo, kao uzor im je služila sofisterija koju je drevna Grčka provodila, koja ju je uništila iznutra. Drugo, bili su na egzistencijalizmu kao takvom, ekstremnom obliku sofizma, a tipični primjer ...

Uzmite slučaj. Imate dvoje nacista, koji su osim toga i židovi, Adorno i Hannah Arendt. Oboje su željeli pristupiti članstvu nacističke partije. Prijatelji u Frankfurtu su ih savjetovali da to ne učine. Rekli su im, vaš krsni list ne pruža vam baš sjajnu priliku da ostvarite dobru karijeru kao nacisti. Ne će vas primiti.

Tu je i slučaj Jabotinskog, na primjer, koji je bio nešto stariji. Jabotinski je dvaput zatražio savez s Hitlerom, i bio dvaput odbijen. Pretpostavio je da Hitler u stvari nije antisemita, da je to bila samo nastrana odlika nacističke partije. On je ustvari kanio postati nacist. Imali ste, dakle, Hannu Arendt, i Adorna i druge u toj skupini, koji su otišli u SAD preko Engleske ili izravno. Bili su svinje tamo.

A postali su tamo idoli, zajedno s Heideggerom, koji je i ustvari bio član nacističke stranke. Postali su i idoli u Njemačkoj u kulturnoj preobrazbi Njemačke u poslijeratnom razdoblju. To je bio uzor od 1986. dalje. Naročito model Willyja Brandta. Willy Brandt je bio najobičnije smeće koje nitko nije htio taknuti. Stvarno. Radio je za sve strane. Zato je bio u Švedskoj. Rođen je kao nezakonito dijete, a i sam je imao afere. Pobjegao je u Švedsku i počeo raditi za svakoga, pa mu nitko nije vjerovao. Radio je za sve strane. Vratio se u Njemačku nakon rata, vratio se kao najobičnije smeće. U Berlin. Nitko ga nije htio dirnuti, jer je njegov životopis bio prljav.

Pogodite što se dogodilo? Okupacione snage postavile su Willyja Brandta za podnačelnika Berlina i zatim ga promaknuli u Gradonačelnika Berlina, pa su ga programirali da postane Kancelar Njemačke. I tako negdje 1975. ili ustvari 1965. izbacili su Erhardovu vladu, nakon što su prije toga izbacili raniju, Kršćansko-demokratsku CDU vladu i koaliciju, i postavili Kiesingerovu vladu, za koju su nakanili da bude Velika koalicija koja će se sama uništiti kao prijelaz, službeno, po nalogu SADA i nalogu Britanaca, za dovođenje Brandta kao ličnosti Njemačke u usponu. Nakanili su ga tada postaviti za kancelara. I time propadanje kulture Njemačke njegovim dolaskom na položaj kancelara—uništenje zakona, školstva, uništenje Klasične kulture Njemačke uopće, uništenje znanstvene kulture. Nije otišlo tako daleko kao u Sjedinjenim Državama ili Britaniji, jer je postojao određeni otpor zbog poslijeratnog razdoblja obnove i izgradnje Njemačke. No otišlo je veoma daleko, daleko i ubrzano.

SS trupe zelenih

To je proizvelo, naročito u razdoblju od 1980.-1990. nasilniji pokret Zelenih nego igdje drugdje u Europi. Imali ste nasilni pokret zelenih—Francuzi su skloni nasilnosti, pa je francuski pokret bio već dosta nasilan. Ali stvarna nasilnost bila je ovdje, u Njemačkoj. Zeleni su bili pravi

nacisti. Djelovali su taktikom SS trupa, skoro vojnom taktikom, spremni voditi stvarnu fizičku revoluciju u Njemačkoj u tom razdoblju. Nasilje za nevjerovati.

U međuvremenu u '81. i '82. SPD je odlučila izići iz vlade, prihvatila izgubiti

moć vlasti, i pustiti ulazak CDUa, u promjeni koalicije. SPD je pristao izgubiti kontrolu nad kancelarstvom i izići iz Parlamenta, da bi se sparili sa Zelenima. I tako ste dobili koaliciju SPD-Zeleni. I to je ustvari uništilo Njemačku, sve do današnjeg dana.

LaRouche je rekao članovima Pokreta mladih u Berlinu da problem koji imaju kao mladi ljudi s društvom prepunim sofizama je to što bebi bumeri, naročito oni u gornjih 20% po prihodima, "stalno lažu, jer ništa drugo ne znaju"

EIRNS/James Pica

U zadnje vrijeme uz tešku gospodarsku krizu imali ste Schröderovu vladu, i to je bila zamršena vlada, no bila je to crveno-zelena koalicija. Imali ste i same Zelene, koji su bili lažnjaci—zato su uništili poljoprivredni odjel. Pa imali ste i sekciju SPDa koja je bila gotovo zelena kao i Zeleni. Stoga kad je nasrnula kriza—gospodarska kriza pred nekoliko godina oko odluke Hartz IV—nastale su prilike u kojima SPDova koalicijska vlada nije mogla ništa učiniti, jer [Ministar okoliša Jürgen] Trittin i društvo nisu dopustili uspostavu ničega što bi ustvari moglo dovesti do gospodarske obnove Njemačke. Nikakve mjere. Stoga, uveli su čistu politiku stezanja pojasa zbog zelene odlike crveno-zelene koalicije, i to je bio razlog Schröderove odluke otvoriti vrata novim izborima, jer sa svojom strankom u vladi, svojom koalicijskom valdom nije bio u stanju vladati.

Sad još uvijek imate vladu ovdje, koalicijsku vladu koja ne može vladati. Oni mogu hiniti da vladaju, no ne vladaju. Ustvari Njemačkom se više ne može vladati. Isto tako s Italijom, no njima to odgovara. Njemačkom se ne može vladati i ljudi baš nisu sretni s tim, jer se ništa ne da učiniti što bi bilo dobro za narod.

I tako, kao posljedica uvođenja sofisterije, koja je uzela malo drugačije oblike, kao što sam naznačio, u raznim zemljama, jer različite zemlje imaju različite osobne povijesne odlike, no sve u svemu učinak je isti: Kongres kulturne slobode uništio je kulturu. A prva žrtva kulture bila je upravo ideja istine. Prema tome, nestalo je Klasične umjetnosti. Nestalo je privrženosti znanstvenom i tehničkom napretku. Nestalo je misli o općoj dobrobiti čitavog pučanstva „Ma ne, ja imam plan, ili imam

posebnu vrstu puža, i ja volim tog puža. Mislim da bi ih trebalo biti više. Mislim da bi se ljudi morali maknuti s puta i dati više prostora mom ljubimcu pužu“.

Tako je to, *meine Schnecken*, zar ne? *Schnooken* i *Schnecken*.[†]

U svakom slučaju, s tim se susrećete, s kulturom koja je došla kao posljedica tog ispiranja mozgova, ljudi koji su preuzeli položaje krajem rata imali su nakanu uništiti civilizaciju. Ustvari željeli su se vratiti na nešto, utopiju nešto slično Srednjem vijeku. Nečem prije 15. stoljeća, modernoj parodiji nečeg prije 15. stoljeća.

Dvije kategorije laži

Imate dvije kategorije značajnih laži koje susrećete. Jedna, imate ljude koji ne mogu govoriti istinu. Jednostavno nisu sposobni reći istinu. Ne zato što ih se sili da lažu, nego jednostavno ne mogu reći istinu čak i kad bi im život ovisio o tome. Nema je u njima. Uzeli su je njima. Toliko su pokvareni da ne mogu reći istinu.

A zatim imate ugnjetavačku odliku situacije, koja ne *dopušta* uvođenje kriterija istine u politiku.

Ljudi kažu, „Pa, stvari idu na bolje“. Zašto idu na bolje? Oni će reći: „Znate, ima malih problema tu i tamo, no stvari idu na bolje. Pa, vrijednost je privremeno pala, ali narast će. Znate, cijene dionica rastu. Slobodna trgovinska razmjena je *jedini* put našem uspjehu! Možda nas sasvim upropaštava. Zatvaramo svoje industrije, zaustavljamo poljoprivredu, uništavamo školstvo, uništavamo zdravstvo, ali bit će bolje, baš zbog toga! Zato jer sad imamo *slobodnu trgovinu*.“

Prodajte sebe—to je tržište slobodne trgovine.

Stoga problem s kojim se suočujete i suočujete ga s ljudima, problem je velike frustracije, jer saznajete protiv čega se borite, kod svakog problema, a to je da

vam protivnici izgledaju ludim. Govore blesavoće, jer se od njih očekuje da tako govore. Nije ih *briga* što je istina, bez obzira koliko im dokaza predstavite, nije ih *briga*.

Kad im se pokušate prilagoditi i kažete, „Kako možemo biti uspješni?“—pokušavajući se pozivati na barem malo pameti kod ljudi koji ne će prihvatiti istinu, doživite pritiske na sebe da se *vi* prilagodite, da budete uspješni vladajući se kao prostitutka! To je što oni hoće, to ćemo im dati! To je razlog zašto politički pokreti, to je razlog zašto pokreti mladih općenito doživljavaju neuspjeh u ovom razdoblju.

Imate svoja vlastita iskustva u tome, posljedice susretanja s bebi bumerima. Bebi bumeri ne vjeruju u budućnost. Jer ako ne vjerujete u istinu, ne možete vjerovati u budućnost. Ako vjerujete u izgradnju društva na osnovi poljoprivrede, industrije, tehnologije onda vjerujete u budućnost. Ili ako vjerujete da trebate to napraviti, još uvijek vjerujete u budućnost, čak i kad se to ne dopušta. No ako ste odustali od ideje znanstvenog i tehničkog napretka, ako ste odustali od ideje zdrave pameti u korist rokenrol glazbe i previjanja i uvijanja kao samozabave, onda ste izgubili i namjeru.

Imate uobičajene uzorke braka kod bebi bumera. „Recite, zašto ste se rastali?“ „Pa, znate—trebao (la) sam promjenu“.

Zatim dolaze zapetljaji kao: tko su moji roditelji? Što je što? Da li je prijašnja djevojka, ili ovaj dečko, da li je prvo brak ili drugi, ili treći? Ili je to nešto što se slučajno dogodilo u hotelu? Ili u prolazu kroz željezničku stanicu, ili nešto tako? Kako sam došao na svijet? Nisam li ja ustvari samo nezgoda? Jesam li samo trenutni nagon, kojeg su požalili kad sam se rodio (la)?

Stoga vaše pokoljenje ima problem veoma lošeg osjećaja svog identiteta u stanovitom smislu ako prihvatite roditeljski autoritet, jer znate da vaši roditelji ne daju prebijene pare za vas kao pokoljenje,

[†] moji pužići ... šmokljani i pužići.

posebno gornjih 20%. Nije ih nimalo briga. Žele se riješiti vlastitih roditelja čim prije. Žele ih odbaciti. „Hej starci, mi želimo svoje mirovine a vi ste još živi, pa ne će biti dosta novca u kasi za nas kad mi odemo u mirovinu“.

Odlika bebi bumera, naročito gornjih 20% je nevjerovanje u budućnost. Vjeruju da povijest prestaje istog časa kad oni umru. Pa prema tome kakvu odanost pokazuju prema vama?—Vi ste budućnost. Oni ne vjeruju u budućnost—samo do mjere da ste im korisni, ili utjeha, ili igračka za igranje, a to su gnjusni obiteljski odnosi, moram reći. No to je tako.

Stoga uhvaćeni ste u zamku tih prilika, gdje vi morate imati vrednote, koje su neovisne o nekakvim prevladavajućim vrednotama društva u kojem živite. Inače, ne ćete dobro proći. Jer sve uza što se pokušate privezati kao neku sigurnost, ne postoji. Danas je tu, sutra je više nema. I zato morate imati osjećaj istine.

Istina u glazbi

Do toga, pak dolazi i u glazbi... Dolazi u Klasičnoj glazbi, ali ne u drugim oblicima glazbe. Svaki drugi oblik glazbe, možete to zaboraviti. Nije glazba. To je nekakav ostatak koji su čimpanze napustile. Ako ne vjerujete, pogledajte televizijske programe kad se to odvija. Izgleda kao nešto što su čimpanze odbacile, znate. Pa su to oni podigli i otkrili i posvojili. Jer nema nikakvog sastojka istine u tome.

A istina tu u glazbi, isto kao i pitanje istine u matematici, zbog toga je Euklid lažac a euklidski sustav laž. Isto se dogodi i u glazbi. Ljudi kažu, „Pjevam po notama“. Zar zaista? Ne pjevate glas, dakle? Bace pogled na kontrapunkt pa kažu, „Što je to? Nije ništa, samo mehanička formula.“ Ova nota ili ona nota, one su u određenom odnosu. „O, to je trozvuk! To je trozvuk!“

Pa tako pretpostave odnose između nota, akord—sjećate se onog o jazzu i drugoj izopačenoj glazbi? Sve se zasniva, na čemu? Akordima. A što je akord? Akord

je skup nota poredan u stanovitu konfiguraciju. Da li je to glazba? Pa, ajde svirajmo tako, uzmimo određene akorde, izmislimo stanovite akorde. Napravimo 'arrangement' s njima. Je li to glazba? Nešto je—nešto što se zove Uska plehnata ulica!. Beng, beng, beng.

No, što je glazba?

Glazba je pjev ljudskog glasa. Glazba je kontrapunkt. Kao što ste mogli zapaziti, mlado pučanstvo koje pjeva sastavljeno je od različitih vrsta određenih odlika glasa, općih, određenih odlika i stanovitih kategorija glasova. Glas dolazi s određenom, ograničenom širinom raspona, ograničenim svojstvima. Ili neka svojstva, općenita svojstva, kao što znate, soprana i tenora su brojnija. Ne znam, možda se češće rasploduju ili slično. Imamo više soprana i tenora od baritona, basova i altova! To je, znate, jedan od većih problema zbornog pjevanja. Nemate dosta pjevača s „basovskim (t.j. niskim) motivima“.

To postaje problem, na primjer, posebno u *Jesu, mene Freude*. U određenim odlomcima, da se dobije razgovijetni izgovor—isto je tako i u Mozartovom *Ave Verum Corpus*—bas čini u određenom trenutku, u određenim djelovima veoma neophodan dio. Ono što moramo napraviti, proširimo baritone, pogurnemo baritone dole u podrum i zovemo ih basovi. Zovemo ih naša „pobjednička baza“, no nemamo prave basove. No Mozart je napisao taj komad da se uključi glas stvarnih basova. A bas je specifično različit od produbljenog baritona. Ima različitu kvalitetu. Pa stoga trebate imati kvalitetu glasa basova na stanovitim mjestima. Ono što tad trebate, morate od baritona napraviti lažne basove u *Jesu, meine Freude*, trebate više njih. Jer kad ih imate više možete sintetizirati glas basova, a ustvari nemate glasove basova.

To ustvari ne funkcionira, ali može proći.

Pa tako, imate prirodnu ljudsku glazbu, na osnovi odlika različitosti i posebnih odlika glasova ljudskog pučanstva. Prema tome, ako želite glazbu, koja je

univerzalna, morate je skladati za čitav svijet prsnih glasova (pjevanja iz prsa), a ideju prsnih glasova bjelodano je ustanovila *bel canto* firentinska škola glasovnog vježbanja, gdje je ideja prsnih glasova bila odsudni eksperimentalni poriv koji je doveo do Bacha iz firentinske škole a isto i belgijske škole iz istog vremena.

Pa sad hoćete stvarati glazbu sa zborom glasova. Trebate, dakle napraviti—napravimo isto što radimo i u drami, jer hoćete [stvoriti] dramu. Želite određeni učinak. Želite, ne priču—iako možete imati i takvu vrstu glazbe—ne toliko priču koju dobijete s *operom*, ili 'grand' operom. Želite samo tematski stavak. I tipičan su primjer, očito, Bachovi moteti. Vrlo jednostavno, to je ideja, koju vidite u *Jesu, meine Freude*. Vrlo specifična ideja. Imate ovu vrlo skromnu luteranski himnu, koja se tu našla slaveći bijeg iz masovnog ubijanja u vjerskom ratu. Pa je onda Bach stvorio: uzeo je apostola Pavla, i uveo ga u čin, jer ga se zaziva i to stvara napetost u razvoju ideje, unutar *Jesu, meine Freude* i on to proširuje.

Zabavno, zar ne? Stvarno zabavno. Zato sam odabrao taj [rad] za razvoj u zbornom pjevanju Pokreta mladih, točno iz tog razloga, zbog tog usađenog potencijala ovog konkretnog moteta. Drugi moteti su također korisni, jer vam pokazuju kako je Bach razvijao ideju moteta, ali ovaj je veoma osebujan.

I on sadrži točno određen izazov u sebi, jer ono što želite postići je ta apsolutna prozirnost glasova. Ne želite samo praviti buku, glasove, susret i sukob s drugim glasovima, sudaranje glasova. Pa stoga izvodite na osnovi ideje da glas ima svoje odlike. Glas može biti veoma složen u određenom trenu, možete imati različiti splet glasova koji nose stanoviti glas, kontrapunktni glas.

Ključna stvar onda postaje—ideje. Tu dolazi do većine neuspjeha kod na primjer *Jesu, meine Freude* i slično. Ili jednostavnije rečeno u smislu *Ave Verum*

Corpus, koji predstavlja isti problem u mnogo jednostavnijem obliku. Zato jer to je jednostavno razvoj niza lidijskih intervala. Ali ključna stvar kod glazbe je, dođete do trenutka koji vas odvede van zabilježenih nota. Ne pjevate konfiguraciju nota, nego ulazite u ironiju, koja se izrazi kao prividni nesklad (disonancija). Ali u rukama velikog skladatelja kao Bach, nakana nesklada nije nikad da nastane nesklad. To je preobrazba. I stoga, prolazeći kroz neočekivanu, ali zakonitu, preobrazbu pojam je ideje u glazbi. I kao najjednostavniji prikaz toga, uzmite *Ave Verum Corpus*, koji ste malo već vježbali. Jer tu dobivate najjednostavniji način stvaranja napetosti, i tu su basovi neobično važni, da se postigne krajnja napetost.

Poimanje 'ideje' skladbe

No tada shvatite da glazba, kad odete iz dvorane nakon dobre izvedbe, spoznate da ne prolazite kroz čitav komad u svojoj glavi kao ideju skladbe. Sad u glavi imate osovину ideje o određenim ironijama, određenim prelazima. I ti prelazi oblikuju ideju. Tako se možete trenutno prisjetiti čitave skladbe na osnovi njenih stanovitih odlika. I tu nađete potrebu, neizbježnost uloge svakog glasa u pjevanju skladbe unutar te ideje, ili dviju ili triju ideja koje tvore splet kao jedna ideja.

Svaka od tih ideja ima u sebi osebujućnost (jedinственu točku, singularitet). Ono što bi možda izgledalo kao nesklad zbog načina na koji skladatelj to razriješava ne daje nesklad.

To, dakle znači, morate prilagoditi način svog pjevanja da to kompenzirate. Morate nekako to poravniti, morate odlučiti koja je relativna dinamika glasova, kako oni vode jedan u drugi, kako vode preko tog prelaza. To znači morate potamniti ili posvijetliti stanovite vidove, povećati jačinu određenih glasova, smanjiti jačinu drugih glasova da biste dobili to napredovanje, smisao dinamike. Jer svrha je otići s koncerta ali biti u stanju zadržati čitavu skladbu u svojoj glavi kao jedinственu ideju na takav način

da se čitava skladba vrati u vašoj glavi kao produžetak te jedne jedinstvene ideje. To jest, čitava skladba ima sad jedinstvenu osobnost, različitu od svake druge skladbe.

Naš čelist, Jean-Sebastien, može vam to odsvirati na točan način kako se to odvija. Problem s glasovima nastaje na isti način. Kako dobijete odlike čitave skladbe, njenu čitavu osobnost? Kako se sjećate skladbe? Kako ćete bez nota pred očima izvesti tu skladbu? Morate se *sjetiti* jedinstva skladbe inače je upropastite. Pa ti prelazi su ono čega se sjećate, jer uvijek razrađujete izvedbu od jednog prelaza na drugi, a oni su međusobno ovisni, pa tako dobijete ideju, razmišljajući o skladbi, a to je splet svih tih prelaza.

Prema tome u stanju ste zapamtiti čitavu skladbu jer razmišljate u tom smislu. Dok ako mislite na notu po notu i pokušate tako izvesti komad po sjećanju upropastit ćete je, jer u najboljem slučaju zaboravite dio, ispustite ga ili jednostavno ne znate koja mu je funkcija pa čitava izvedba bude nepovezana.

Isto to dolazi kod dijela „*Trotz*“ u *Jesu, meine Freude*. Srednji glasovi moraju nositi taj dio tako da ne bude zbrkano, u neredu. No predstavlja tu stvarnu uzburkanost. Inače ne funkcionira. Inače ostaje samo „zašto, zašto, zašto“? No veoma je jasno. I kad je izvedba dobra i točna postaje sasvim jasno zašto je to važno. Pa imate napetost između različitih odlika glasova, što predstavlja *proširenje, razvoj* čitavog komada u tome, u zaključnom dijelu. Proširen je: potvrda.

I to je pitanje istine.

Pa sad, kako se dođe do toga? Pa ako pokušate reći „kako ćemo, dakle, izvesti interpretaciju toga“? Pokušate razgovarati o tome, kakvu ćemo napraviti interpretaciju toga“, napraviti ćete zbrku. Zato, jer *postoji* točan odgovor.

Skladba kao jedinstvo ideje

Uzmimo sad slučaj izvedbe Andrása Schiffa. Pa Schiff, kad izvodi Beethovena ili tako nešto, uvijek *mijenja* svoju izvedbu dosta značajno, u svakoj prilici. On to radi ali i ne radi. Kojiput, iz mog iskustva, on poboljšava izvedbu. Pamćenje prijašnje izvedbe sad se odražava u boljoj verziji izvedbe, boljoj izvedbi, bolja pronicljivost u skladbu. To se dogodi jer glazbenik nosi smisao načina na koji je skladba ustrojena kao jedinstvena ideja. Inače, nije vrijedno izvesti je. Zašto ne izvesti neku drugu onda umjesto ove?

Pa tako onda morate nadoći na ideju što je *istina*. Što je *istinska ideja* ove skladbe? Ne, što je *neka* ideja. Što je istina? Koja je ideja, na kojoj visi čitava skladba?

No to možete sami razraditi za sebe—ja samo postavljam taj problem pred vas. No to je odsudno. I to je važnost glazbe. Politička i znanstvena važnost.

Vidite, ako samo pokušavate poboljšati svoju izvedbu istim djelom iz dana u dan, s vremenom će vam to dosaditi. Zar ne bismo mogli pjevati nešto drugo? No zašto želite ostaviti nešto što još niste naučili pjevati? Samo ste vježbali pokušavajući doseći trenutak kad postanete sposobni izvesti taj komad. Zašto ga napustiti?

„Ali, meni je dosadno. Ništa novog ovdje.“ Aha. Znači, još niste otkrili istinu skladbe. Niste sveli skladbu, kao sudionik u izvedbi, niste izišli van izvedbe i vidjeli svoju ulogu kao sudionika izvedbe glede pitanja *traženja jasne ideje*. Pa kad radite s nekim kao Bach znate da je tamo jasna ideja. Pa ako pažljivo pazite raspoznat ćete da postoji jasna ideja.

Istina onda leži u tome koju ideju ta kompozicija predstavlja. Ne kao opis ideje. „Pa, mislim on je mislio reći da se osjećao tako i tako na taj i taj dan“. Ne, mislim na pravu ideju kao znanstvenu zakonitost—istu stvar kao znanstvena zakonitost. To je istina.

Krenete zatim u politiku. Počnete se zanimati znanostima—sve je to ista stvar.

Većina ljudi koji se bave znanostima danas ne znaju ništa o znanosti. Oni koji diplomiraju s odličnim ocjenama na mnogim sveučilištima danas ne znaju ništa o predmetima koje su studirali. Znaju kako glumiti, kao cirkuski tuljan ili istrenirani psić. Znaju plesati, gospodine —„Gospodine Contini“. Znaju plesati.

Ali *ne znaju ideju*. Na primjer, uzmite slučaj gravitacije. Pretpostavljam da ste gravitirali prema gravitaciji negdje u svom radu ovdje: Keplerovom otkriću gravitacije. Što mislite, koliko ljudi koji su pohađali fiziku znaju što je to Kepler postiga? ... Radi se o tome, da kod toga nema istine. Nema istine u njihovu školovanju. Naučili su usvojiti matematičku formulu kao *vjerodostojno* tumačenje nečeg zvano gravitacija. No oni vjeruju u matematičku formulu, što nije točno. Ona nikad nije točna. Samo je približna vrijednost.

Matematička formula onda *nikada* nije dokaz. Nije ona niti sama zakonitost. Zakonitost leži u činu njenog otkrića.

Univerzalna fizička zakonitost gravitacije

Na primjer, što je gravitacija? Govorio sam o tome ranije. Uporabimo to opet ovdje: Što je gravitacija?

Pa ona je univerzalna fizička zakonitost. Nema nijednog dijela svemira gdje ona ne funkcionira. Prema tome, svemir je konačan. Ako gravitacija postoji svugdje u svemiru, ako znam zakonitost gravitacije to je stvarni pokazatelj načina kako je svemir konačan. Isto tako, on nije omeđen, što je Einsteinova tvrdnja. Ne postoji ništa van svemira, koji je konačan. Prema tome on je samo-omeđen.

Omeđen je, ali čime? Omeđen je stanovitim stvarima kao univerzalna gravitacija, koje su univerzalne zakonitosti, one su svugdje. Kako onda to

doživite u konkretnom slučaju? Ona se javlja kao infinitezimalno. Nikad od nje ne možete napraviti pojedinačnu veličinu. Gravitacija nikada ne spada u pojedinačno, jer je univerzalno. Djeluje svugdje, univerzalno. Stoga je ne možete locirati unutar malog intervala. No ne možete nijekati njen učinak ni u jednom intervalu.

To je ono što mislimo kad kažemo načelo, zakonitost. Nešto što je univerzalno, nešto veliko kao svemir po svojoj prirodi i dokaz toga mora biti dokaz da je veliko kao svemir. Ne mjerenjem svemira nego znajući da je neophodno tako.

Na primjer, kako znate da majmun i čovjek nisu jedno te isto? U nekim slučajevima, moram priznati, postoji opravdana sumnja. No u načelu, ne. Kako znate?

Tako jer postoji nešto što svako ljudsko biće bezuvjetno može raditi, što nijedna gorila ili majmun ne mogu—što ni Friedrich Engels nije isto tako mogao, kad je pokušao majmunirati s čovjekom, sposobnost postići ono na što vam Euklid poriče pravo.

Kod Euklida rečeno vam je da morate sve izvesti dedukcijom unutar granica pretpostavljenih definicija, aksioma i postulata. I morate sve dokazati dedukcijom, *u malom*. Počevši s infinitezimalnim u smislu malog, pojedinačno infinitezimalno. Morate dedukcijom izvesti iz elementa svemir kao cjelinu, gradeći svemir u cjelinu kao iz jednog elementa. Kao trgovac nekretnina nastojeći osvojiti svijet, parcelu po parcelu.

Prema tome kod Euklida vi lažete, jer niječete postojanje univerzalnih zakonitosti. Isto tako niječete razliku čovjeka od majmuna.

Ovo se zove redukcionizam, filozofski redukcionizam, koji je oblik laganja.

*Članovi LaRouche-
evog Pokreta mla-
dih (LYM) pjevaju
u Washingtonu
D.C. s dirigentom
Matt Ogdenom.
„Uvijek tražite
istinu“, rekao je
LaRouche LYMu u
Berlinu, bilo u
glazbi, znanosti ili
povijesti. „Ako
niste privrženi
istini, onda ustvari
ne možete misliti.“*

EIFNS/Erian McAndrews

Imate dosljedne lašce i nedosljedne lašce. A bebi bumeri pokazuju sklonost nedosljednih lažaca. A formalisti pokazuju sklonost prema dosljednim lašcima, koji vjeruju u Euklida.

Imao sam takve [rasprave]—kao što sam rekao—sa znanstvenicima u Zakladi energije fuzijom. Najveći sukobi unutar Zaklade, među znanstvenicima bili su na tom pitanju. Dobra stvar u tome bila je, što su mnogi ti ljudi bili stvarno znanstvenici stvaralačkog duha, fizičari. U laboratoriju i sličnom radu, postizali su izvorna, načelna otkrića, veoma stručno. No kad bi izišli pred stručni (akademski) odbor za ocjenu znanstvenih radova, na primjer na sveučilištu ili međunarodnom odboru, koji bi ocjenjivao njihov izvještaj, odjednom bi pokazivali ropsku poslušnost i pretvorili se u euklidovce. Pokušavali bi dokazati sve na ploči na način koji bi matematičaru bio prihvatljiv. A matematičar je čisti redukcionista.

Tako bi oni postigli valjane eksperimentalne rezultate ali njihov dokaz bi bio dvojben. Zato jer nisu vjerovali u ono što su postigli čim su stali pred ploču. Jer su vjerovali u postojanje višeg babilonskog

božanstva koje tamo sjedi u stručnoj komisiji i govori im što je prihvatljivo. „Ti tamo dole, radiš pokuse i uspjevaš vršiti uspješne pokuse. Da, da, zgodno. Ali nije stvarno! Jer Bog kaže 'ne!'“ O tome se radi.

Stoga pitanje istine i njen odnos izražen u vidu zakonitosti, kako u glazbi, zbornom pjevanju tako i fizikalnoj znanosti, sve je to ista stvar. Ljudski um sposoban je spoznati univerzalne zakonitosti. Nijedno drugo živo biće to ne može. Nijedno biće ne može promijeniti svoje vlastito ponašanje otkrivši univerzalnu zakonitost mijenjajući time odnos čovječanstva prema svemiru, povećavajući čovjekovu moć nad svemirom.

To je najvažnija stvar. A to se poriče. To je čitava povijest propasti europske civilizacije uz ideju bogoslužja olimpskom Zeusu ili bogoslužju utjecaju Apolonovog kulta. To je osnovica uvođenja sofistacije u grčku kulturu, koja je prouzrokovala samouništenje grčke kulture u Peloponeskom ratu. Nijekanje ljudskim bićima sposobnosti otkrivanja istine—ovo ne znači zadnje, konačne istine, sveukupne istine, nego znači sposobnost otkriti i

istraživati i ispitivati i time utvrditi što je istinito a što nije.

Sve dok održavate svoju disciplinu i potkrijepljujete je ne prihvaćajući ništa što ne može izdržati ispit istine, kao protueuklidovci, na primjer, bilo u glazbi, bilo u fizikalnoj znanosti, bilo u društvu uopće. Ako to odbacite i uđete u sofisteriju, „Znate, moram biti prihvatljiv drugima, jer drugi ljudi kažu da je to točno“. Kad jednom učinite tako bilo da se radi o vlastitoj skupini ili općem javnom mnijenju, jer ste tako pročitali negdje u knjizi ili tako nešto. Ako si dopustite da vas se iskvari podvrgnuvši se tim vanjskim autoritetima koji vam ne daju *dokaz* istinitosti nego samo tvrdnju o njoj, onda ste zaglavili u sofisteriju. Ako se onda naviknete živjeti na takav način i reagirati na taj način više ne reagirate kritički. Više ne tražite istinu. Tražite odgovore na kraju knjige. Ili pretražujete Internet i napišete ono što ste našli na Internetu kao svoj odgovor.

Podvaljujete odgovor! Lažeći!

Prilagodba autoritetu koji počiva na laži

To je problem koji imamo s pokoljenjem bebi bumera. Oni grade beskonačnu laž o čovječanstvu. Jer prihvaćaju stvari onako kako su ih programirali, tih gornjih 20%. Prihvaćaju svoje programiranje, na koje su ih naveli 1945.- 46. i dalje. Da će, ako idu na sveučilište, upravljati svijetom, bit će *zlatno* pokoljenje na osnovi sofizma. Oni su poplavili u hrpama 1968., skidali svoju odjeću i odbacili svoje mozgove. Pa oni sad upravljaju većinom svijeta.

Vama govore, morate se prilagoditi tome, njihovom autoritetu. Njihov se autoritet zasniva na laži. Ne znači da su iskvareni u smislu da su prvenstveno pokvareni—pokvareni su jer osjećaju da se moraju prilagoditi drugim ljudima koji jesu pokvareni.

„Ako želite biti uspješni u ovom društvu morate to naučiti!“ „Ako hoćete napredovati morate naučiti! Ako hoćete

utjecati na politički proces, morate naučiti. ... Ako želiti biti prihvaćeni u politički proces, morate naučiti. ... Ako hoćete naći dobar posao, morate naučiti. ... Ako želite opstati, morate naučiti. ... Ako hoćete imati zadovoljavajući seks, morate naučiti. ...“ Vi ne uživete u svojim vezama—*vi ste glumci na pozornici*.

To je vječna žalopojka žena. „Muški očekuju od nas vrhunsku predstavu.“ Moram reći iz toga nastaju paklenski loši društveni odnosi!

Eto, onda i druge laži, zar ne? To je velika laž feministica. „Odbijamo izvoditi (predstavu) za vas.“

Na to, dakle mislim kad govorim o laganju i istini, takve vrste stvari. Jednostavno rečeno, ali uvijek nađite mjesta za to pitanje u obavljanju svog dnevnog rada. Uvijek provjerite sami sebe da li ste doista—imate li istinu, ili ideju istine na umu?

Započinjete dan glazbom To je lijepo, jer kao društvena zadaća ona je zadatak koji društveno sjedinjuje pa ako pokušavate pronaći ideju-osovinu koja drži skladbu na okupu kao skladbu jedinstva, jednu ideju. Tad otkrivete kako univerzalna zakonitost funkcionira. Možete reći: Koja je to *istina* u *Jesu meine Freude*? Koja je istina u Mozartovom *Ave Verum Corpus*? Svedite je na jednu jedinu ideju. Recite mi što je istina o tom komadu. Gdje leži ta istina? Kako pamтите cijelu skladbu jednim jedinim činom misli? Kako možete dati ime toj skladbi a da ime prigrlji sve pojedinosti skladbe?

Recitirajući to dano ime, imenujući dijete takorečeno bez da znate kakvo je to dijete, ime predmeta trebalo bi sadržavati sve dijelove, bezuvjetno, i sadržati i samo ime.

Koja je *jedinstvenost* skladbe?

Ili, uzmite skup skladbi, koje su jedinstvene po sebi ali su u sprezi na jedinstven način. Ista stvar. Što su na primjer svi Bachovi moteti? Kako se razlikuju a kako pripadaju istom soju? Pa

razmislite o tome i pokašujte to jednog dana riješiti. Prođimo kroz njih.

To je pitanje istine. Savršen primjer toga. Ista stvar kod fizikalnih znanosti, što smo tamo radili. Uzmemo početnu točku, fizičku geometriju u *sfernoj geometriji* i gradite dalje sve koncepcije fizikalne znanosti uporno se držeći ideje *sferne geometrije*, koja je početno izvorište europske znanosti. Ako se pridržavate tog početnog izvora umjesto skakutanja kao tek izlegle male žabe, ili slično, onda ćete biti sposobni znanstveno razmišljati. Zato jer vidite spregu s problemima fizičke geometrije, kao što je na primjer udvostručenje kocke, što je odsudni zadatak u čitavom procesu.

Kad to jednom uvidite onda o svemu razmišljate tim načinom. Spremni ste

proširiti svoje poglede i čitav dublji smisao u tome. Onda imate istinu.

Kao što sam jučer rekao [na seminaru *EIR*-a], čitava povijest mora se svesti na jednu jedinstvenu povijest, posebno europska povijest. Počinjete negdje s oko 700. godine prije Krista, s nastankom grčke kulture, preko Mračnog vijeka i možete sažeti svu naročito europsku povijest sve do sadašnjeg vremena. Ona je jedno cjelovito platno, potpuno shvatljivo. Pa ako to razumijete onda znate kako se trebete postaviti prema ovoj civilizaciji ukopanoj unutar europske kulture. Shvaćate je. Istinu. Uvijek tražite istinu.

To je moja poruka vama danas.